

Král a klaun	Morituri te salutant
<p>1. Král do boje táh', do veliké dálky, a s ním do té války jel na mezku klaun, než hledí si stáh', tak z výrazu tváře bys nepoznal lháře, co zakrývá strach. Tiše šeptal při té hrůze:"Inter arma silent musae," místo zvonku cinkal brněním, král do boje táh', do veliké dálky, a s ním do té války jel na mezku klaun.</p> <p>2. Král do boje táh', a sotva se vzdálil, tak vesnice pátil a dobýval měst, klaun v očích měl hněv, když sledoval žháře, jak smývali v páře prach z rukou a krev. Tiše šeptal při té hrůze:"Inter arma silent musae," místo loutny držel v ruce meč, král do boje táh', a sotva se vzdálil, tak vesnice pátil a dobýval měst.</p> <p>3. Král do boje táh', s tou vraždící lůzou klaun třásl se hrůzou a odvetu kul, když v noci byl klid, tak oklamal stráže a, nemaje páže, sám burcoval lid. Všude křičel do té hrůzy, ve válce že mlčí Múzy, muži by však mlčet neměli, král do boje táh', s tou vraždící lůzou klaun třásl se hrůzou a odvetu kul.</p> <p>4. Král do boje táh', a v červáncích vlídných zřel, na čele bídných jak vstříc jde mu klaun, když západ pak vzplál, tok potoků temněl, klaun tušení neměl jak zahynul král: kdekdo křičel při té hrůze:"Inter arma silent musae," krále z toho strachu trefil šlak, klaun tiše se smál a zem žila dále a neměla krále, klaun na loutnu hrál, klaun na loutnu hrál, klaun na loutnu hrál ...</p>	<p>1. Cesta je prach a štěrk a udusaná hlína a šedé šmouhy kreslí do vlasů [: a z hvězdných drah má šperk, co kamením se spíná, a pířka touhy z křidel Pegasů. :] 2. Cesta je bič, je zlá jak pouliční dáma, má v ruce štítky, v pase staniol, [: a z očí chtíč jí plá, když háže do neznáma dvě křehké snítky rudých gladiol. :] R: Seržante, písek je bílý jak paže Daniely, počkejte chvíli! Mé oči uviděly tu strašně dávnou vteřinu zapomnění, seržante! Mávnou, a budem zasvěceni! Morituri te salutant, morituri te salutant! 3. Tou cestou dál jsem šel, kde na zemi se zmítá a písek víří křídlo holubí, [: a marš mi hrál zvuk děl, co uklidnění skýtá a zvedá chmýří, které zahubí. :] 4. Cesta je tér a prach a udusaná hlína, mosazná včelka od vlkodlaka, [: rezavý kvěr - můj brach a sto let stará špína a děsně velká bílá oblaka. :]</p>
Anděl	Srdce a kříž
<p>1. Z rozmlácenýho kostela v krabici s kusem mýdla přinesl jsem si anděla, polámali mu křídla, díval se na mě oddaně, já měl jsem trochu trému, tak vtiskl jsem mu do dlaně lahvičku od parfému. R: A proto, prosím, věř mi, chtěl jsem ho</p>	<p>1. Kotvu mi dala a srdce a kříž, že prý mě ochrání, až budu v poli, pak se mi vzdala a noc byla skrýš, polštářem svítání, peřinou stvolý. R: Nad horizontem dva paprsky slunce až zaplanou, na krku srdce a nad sebou kříž budu mít, potom neplač, Kamilo, potom neplač,</p>

<p>žádat, aby mi mezi dveřmi pomohl hádat, co mě čeká a nemine, co mě čeká a nemine. 2. Pak hlídali jsme oblohu, pozorující ptáky, debatující o Bohu a hraní na vojáky, do tváře jsem mu neviděl, pokoušel se ji schovat, to asi ptákům záviděl, že mohou poletovat. R: 3. Když novinky mi sděloval u okna do ložnice, já křídla jsem mu ukoval z mosazný nábojnice, a tak jsem pozbyl anděla, on oknem odletěl mi, však přítel prý mi udělá novýho z mojí helmy.</p>	<p>Kamilo, najdi si někoho, kdo tě snad nežli já víc bude chtít. 2. Viděl jsem rybáře, nad člunem stál za bouře na moři, kotva šla ke dnu, z řetízku zpod tváře kotvu jsem sňal, svět se snad nezboří, vždyť měl jen jednu. R: 3. Výložky zlatil jen zvířený prach, písek byl cínový, než jsme ho přešli, křížek jsem ztratil a s ním i svůj strach, nedal bych za nový zlámanou grešli. R: 4. Zvedl jsem zraky a tiše se smál, záblesk vtom zasvítíl, v prsou mě píchlo, tam, kde jsou mraky, můj anděl mě zval, bolest jsem necítil, pak všechno ztichlo ... R:</p>
<p>Píseň Neznámého vojína Rec: Zpráva z tisku: "Obě delegace položily pak věnce na hrob Neznámého vojína." A co na to Neznámý vojín? 1. V čele klaka, pak ctnostné rodiny a náruč chryzantém, černá saka a žena hrdiny pod paží s amantem, kytky v dlaních a pásky smuteční civí tu před branou, ulpěl na nich pach síně taneční s bolestí sehranou. Co tady čumíte? Vlezte mi někam! Copak si myslíte, že na to čekám? Co tady civíte? Táhněte domů! Pomníky stavíte, prosím vás, komu? 2. Jednou za čas se páni ustrnou a přijdou poklečet, je to trapas, když s pózou mistrnou zkoušejí zabrečet, pak se zvednou a hraje muzika písničku mizernou, ještě jednou se trapně polyká nad hrobem s lucernou. Co tady civíte? Zkoušíte vzdechnout, copak si myslíte, že jsem chtěl zdechnout? Z lampasů je nám zle, proč nám sem leze? Kašlu vám na fangle! Já jsem chtěl kněze! 3. Nejlip je mi, když kočky na hrobě v noci se mrouskají, ježto s těmi, co střílejí' po sobě vůbec nic</p>	<p>Lásko! Pár zbytků pro krysy na misce od guláše milostné dopisy s partií mariáše Před cestou dalekou zpocený boty zujem a potom pod dekou sníme když onanujem Lásko zavři se do pokoje Lásko válka je holka moje s ní se miluji když noci si krátím Lásko slunce máš na vějíři Lásko dvě třešně na talíři ty ti daruji až jednou se vrátím Dvacet let necelých Odznáček na baretu S úsměvem dospělých vytáhnem cigaretu V opasku u boku nabitou parabelu Zpíváme do kroku pár metrů od bordelu Lásko zavři se do pokoje Lásko válka je holka moje s ní se miluji</p>

<p>nemají, mňoukaj' tence a nikdy neprosí, neslouží hrdinům, žádné věnce pak na hrob nenosí Neznámým vojínům. Kolik vám platějí za tenhle nápad? Táhněte raději s děvkama chrápat! Co mi to říkáte? Že šel bych zas? Rád? Odpověď čekáte? Nasrat, jo, nasrat!</p>	<p>když noci si krátím Lásko slunce máš na vějíři Lásko dvě třešně na talíři ty ti daruji až jednou se vrátím</p> <p>Pár zbytků pro krysy a taška na patrony Latrina s nápisy jež nejsou pro matróny Není čas na spaní Smrtka nám drtí palce nežli se zchlastaní svalíme na kavalce</p> <p>Lásko zavři se do pokoje Lásko válka je holka moje s ní se miluji když noci si krátím Lásko slunce máš na vějíři Lásko dvě třešně na talíři ty ti daruji až jednou se vrátím</p>
<p>Pušky a děla</p>	<p>Buffalo Bill</p>
<p>1. Pušky a děla, vždyť to je docela a výhradně chlapská příležitost, ženský maj' strachy, že prochlastám prachy, vždyť děcka jsou babská záležitost. R: Feldflašku vodky a vlněný spodky a zelený mundúry s frčkama k tomu, v ešusu žrádlo, a kdyby se padlo, tak napište starý, že nepřijdu domů.</p> <p>2. Koukat se svrchu na zubatou mrchu, co hnátama šahá po vojákách, vylejzá z kvérů a děsně to žeru, když pálí ji žáha po bodákách. R:</p> <p>3. Možná, že v lednu už konečně zhebnu a zhebnou i kluci, co dneska tu jsou, se suchým žvancem a na hřbetě s rancem já nadávám "krucifix himllaudón!" R: + [: že nepřijdu domů ... :]</p>	<p>1. Jemnými dotyky rezavé motyky kopu si hrob, kopu si hrob nehotový, profesor matyky vrací se z putyky, nevinný snob, nevinný snob, kdekdo to ví.</p> <p>2. Tapety do bytu utkané z blankytu kdosi mi dal, kdosi mi dal, kdopak to byl, chtěl bych se brzy tu zbavití pocitu, klid že mi vzal, klid že mi vzal Buffalo Bill. R: Dotyčný hrdina nemíval komplexy, jestliže buvola s bizonem poplet' si, to se však rozumí, nemyslel na pumy, mohl se smát, dotyčný profesor oděný v mundúru už mě teď nenutí udělat maturu, na hlavě s pomádou, začal si s armádou na válku hrát.</p> <p>3. Před lety v příkopu u Čierné pri Čopu asi jsem snil, asi jsem snil, to netuše, že tady v okopu hrobeček vykopy, abych tu shnil, abych tu shnil, jsa bez duše, jsa bez duše, jsa bez duše ...</p>
<p>Stéblo pšenice</p>	<p>Tráva</p>
<p>1. Mezi dvěma obdélníky z šedé žuly ulice,</p>	<p>1. Jen tráva se ptá, proč už se teď nesmějí,</p>

<p>jimiž bylo vydlážděno kasárenské nádvoří, přehlížejíc plukovníky, rostlo stéblo pšenice, ač mělo být vyvražďeno všechno kromě náloží, kousíček tampónu smočil jsem v šampónu, omyl jsem pečlivě stonek i listy, opřený o pažbu, hleděl jsem na dlažbu, se mnou pak tesklivě bronzové bysty, a ráno při nástupu vmáčkli mě do zástupu a zprávy o postupu hodlali předčítat, dřív dogu pokoušeli, zkoušeli, nekouše-li, frajtrí si přezkoušeli, zda umí počítat.</p> <p>2. Přivedli pak velitele s hvězdnatými rameny, spatřil mezi obdélníky malý kousek zeleně, zeleného nepřítel sevrěného kameny, zavolal si důstojníky, příklusali zděšeně, hleděl jsem se strachem, jak mávl s rozmachem k stéblu, jež doposud sveřepě žilo, rozkázal zběsile vojenské přesile zahrát si na osud toho, co zbylo, a všichni shromáždění vrhli se na dláždění, poněkud podráždění a trochu vzrušení, protože o rolnosti s tak velkou odolností za těchto okolností neměli tušení.</p> <p>3. Sedm mužů vyčlenili, na boj zblízka cvičených, byli lehce vyzbrojeni bajonety u pasu, ničením je pověřili objektů již řečených, na citečky času není při lovení lampasů, na dvoře bez trávy dělo se bezpráví, dobře se bavili roťáci tupí, na velké hranici spálili pšenici, chlastem pak slavili vítězství tlupy, se smyslem pro pořádek napsali osm řádek a pak je do přihrádek pečlivě složili, já setřel slzu z lící, musím jim přece říci: hej, páni důstojníci, vždyť to byla vražda, vždyť to byla vražda ...</p>	<p>jen tráva se ptá, proč jsem ztratil naději, proč teď místo květů arniky černou růží v klopě nosím, to jen pro mrzáků trafiky, pro ty mrtvé za rákosím.</p> <p>2. Jen tráva se ptá, zda ty verše zahodím, jen tráva se ptá, proč už sem teď nechodím, proč teď místo stvolů jetele z bloku trhám svoje snění, to jen kvůli kusu ocele, stvořenému k zabíjení.</p> <p>R: Vítr si zpívá tu píseň monotónní, déšť tiše smývá kameny pod jabloní.</p> <p>3. Jen tráva se ptá, proč se krčím mezi stvolů, jen tráva se ptá, proč mám oči plné soli, to jen jedna nota půlová, zasazená v květináči, vyrostla mi v kulku z olova, proto pláči, proto pláči, proto pláči, proto pláči ...</p>
---	--